

VI. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára félévre 3, egész évre 6 frt.	Az előfizetési pénz a KIADÓHIVATALBA városháztér 6. sz. alá küldendő.	Pest, március 24. 1872. 13. szám.	GYÜJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára helyben 10 kr.	*Szerkesztői iroda:* Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.

Deák Ferenchez

a választási viták folyama alatti elvonulásáért.

Ország bölcse! hol vagy?
Miért vonulsz félre?
Nagy életkérdések
Állittattak — élre;
Miket ha bősz pártod
Szokásaként megdönt:
Áraszt a nemzetre
Egy ujabb vészözönt.

Tán mosni akarod
Kezed? — vén Pilátus!
Hogy rég megérdemlett
Kárhozatra ne juss;
Hidd-el cselfogásod
Figefa levele
Kissebb, — mint-sem bünöd
Elfödezhesd vele.

Valaki csak józan
Észszel bir, tudja azt,
Hogy te vagy a szakács,
Pártod bár mit kotyvaszt!
S hogy pártod bőrduda
Melynek te vagy szele —
Ugy szól, — és ugy beszél
Mikép te fujsz bele.

Igaz: nem vettél fel,
Miniszteri tárcát,
De öltél magadra
Világcsaló álcát, —
A mely sok együgyüt
Egyre ma is vakit,
Mert jól játszod benne
Az igaz hazafit.

Vesd-el álarcodat,
Gyónd meg a nemzetnek,
Hogy Bécsben lábadról
Végképen levettek;
S hogy fejed megszédült
A bécsi olympon,
Vakitó fényében
Nem látszott meg a „hon“.

Söt hogy az olympi
Arcokról a mosoly,
Keblednek mélyében
Lön az emésztő moly, —
Mely ott — honszerelmed
Okmányát szétrágta,
Igy lőn nemzetednek
Ostora és átka.

Végre — hogy pácsit is
Adott a kis herczeg,
Csak hogy negyvennyolcért
Ne küzdj, — és ne henczegj;
Hanem inkább gyártsál
Abból hatvanhetet —
Benne mint hálóban
Fogd meg a nemzetet.

És te közös ügyes
Hálóval megfogtad,
Mély hálaérzetből
Bécsnek oda dobtad.
Most ugy bánnak vele
Amint nekik tetszik,
A bécsi szakácsok,
Sütik, főzik, eszik.

Csak siess hozzájok,
Üljél velök sorba,
Részesülj te is a
Thyestesi torba,
Mihez mások felett,
— És ez tagadhatlan, —
Neked egymagadnak
Kizáró jogod van. . .

Papirrágó.

A sósperecz.

(Humoreszk.)

I.

A zongora mester.

Striczelmáyer Venczel egyike volt azon hazánkban letelepedett cseh czopákoknak, kik a magyar nép zsirján, a madár látta buzakenyéren dudává hiztak és ezért aztán hálából a germanismus meghonositását tüzték nemes feladatukká.

Striczelmáyer különben mint hites pékmester a kifliket és zsemléket miniatur kiadásban juttatá a publikum elébe tizenöt éven keresztül. Ezen hazafias eljárásnák aztán a lett a természetes következménye, hogy Striczelmáyer Venczel ur „Haus Herr“ lettmind a Ferencz, mind a Jósefvárosban.

Venczel ur még legény korában belebolondult egy prágai csiriz és keményitő gyárosnak Helene Magdaléna nevü leánykájába. Helene ismert szépség és nagyság volt Prága vidékén, gömbölű testalkata s térfogatához méltó sulya miatt is, mert leszámitva a feje bubján ékeskedő álfrizurát, netto 250 bécsi fontot nyomott paradicsomi öltözetében. Ezen előnyök tették őt Striczelmáyer hüséges oldalbordájává.

Házasságuk és szerelmük gyümölcse a kedves kis szőszke Luiza volt, ki egybekelésük után öt hónap mulva már ez árnyékvilágra jött.

A boldog házas pár reménye és öröme mondanunk sem kell, hogy az egy pár két emeletes házacskán kivül, Luizában öszpontosult; nem is kiméltek kiképeztetésében sem pénzt sem fáradságot; tanittatták minden fércelő és fejtő női munkákon kivül először gitározni, később pedig zongorázni is. Ez utóbbi kedvencz tanulmánya lön Luizának, egy polka mazurkát ha betanult, Hurkási Márton klavirmestertől, féléjelenkint is elverte a zongora billentyüket.

Hurkási Márton klavirmüvész urat, csak azért engedé az öreg Striczelmáyer házához járni, mert ötvenes évei elég garantziát látszottak nyujtani arra, hogy Luizába bele ne bolondulhasson.

Ámde Striczelmáyer pékmester ur csalódott. mert Hurkási ur forró hévvel és évei számától le nem hütött ifjui tüzzel szerette bájos tanitványát a 15 éves Luizát. Hanem, nem csak Hurkási ur szerette ám a kis angyalt, de kivüle még Striczelmáyer ur mind a hat markos legénye szerelemtől égett, lángolt a freilein után, sőt a pereces inas is egész elragadtatással sipolta Luiza kedvenc notáját, a zengzetes „Schnájder Fanni“ dallamát.

Azonban térjünk vissza Hurkási urra. Mint naponta d. u. 5 órakor, ugy ma is várva várta Luiza zongoratanitóját.

Striczelmáyerné aszonynak tartozunk azon elismerésünket kifejezni, hogy mint jó anya árgus-szemekkel őrködött leánya és tanitója felett.

Pontban 5 órakor belépett Hurkási s szokott bókjai és „kiszti hand“ után kesztyüjét lehuzva, letelepedik Luiza kisasszony mellé egy székre. Striczelmáyerné asszony az ablaknál ülve Striczelmáyer ur számára házisapka-himzéssel látszik eltoglalva lenni, de mindamellett is kémlő és fürkésző tekintetet vet olykor-olykor a zongoramesterre, ki Luizának épen a kottákat magyarázgatta nagy tüzesen.

Hurkási érző szive hangosan kopogott, lehet mondani taktusra vert Luiza oldalánál az egész lecke alatt, mig nem eltelt a boldog óra.

A távozni akaró Hurkásit, miután Luizát a mama bizonyos ürügy alatt eltávolitá, ekkép szólitja meg nyájas hizelgő hangon Striczelmáyerné lerchenfeldi nyelvven:

„Wissens lieber Hurkási! magyarul nem igen értek, még kevésbé beszélek, olvasni pedig épen nem tudok, tehát . . .

„Talán méltóztatik parancsolni nagysád, hogy magyar leczke órákat adjak? óh ezer örömmel, kiálta Hurkási, annál több időt reménylve Luiza körében tölthetni.

„Nem nem, csak egy kis szivességre akarom kérni, válaszolt a pékné, s azzal asztal fiókjából kivévén egy pacsuli szagu rózsa szinü levélkét, átadá Hurkásinak, kérve őt, hogy a levélke tartalmát titoktartás mellett sziveskednék németre forditani.

Óh nagysád — szóla büszke önérzettel Hurkási — belém helyzett bizalma boldoggá teszen, becsület szavamat adom, hogy néma leszek, mint a ponty a Duna szőke hullámai között, bármit tartalmazzon e titkot rejtő levélke.

E szavai után Hurkási kinyujtá kezét és átvevé azt, de a mint az irást megpillantá, kiejté kezéből a titkos levélkét s alig volt képes teste egyensulyát lábszáraival fenntartani. Vére hirtelen arcába tódult, anyira, hogy a Striczelmáyerné fején diszlő skarlátvörös máschlival tökéletes szinharmoniát játszott, majd mozdulatlanul állott, mintha csak a padolathoz lettek volna srófolva lábszárai; cifferblattja e közben majd cararrai márvány szint váltott, majd zöld lett, és azután ismét átjátszott Mexiko kékbe, végre sárga lett, mint a halál s alig dadoghatá ki e szavakat: „E . e . . lele . vel . . et nem é én ir . . . tam.“

Pedig bizony ő irta s épen előtte való napon akarta Luiza kezébe sánzsirozni, de elejté azt s szerencsétlenségére a mama találta meg. Tartalma e volt:

„Kedves galambom! Luizám!

Szeretem kegyedet, szivem égő vulkánjával. Több izben akarám már forró szerelmemet kegyed előtt személyesen megvallani, de eddig lehetetlen volt mamája őrködése miatt. Óh ha egyszer tanuk nélkül kiönthethetném érzelmeim folyamát kegyed előtt, mily boldog lennék? Ma estve ablaka előtt fogok eldefilirozni s kétszer fogom ezt a szót hangoztatni „Sósperecz“. Ha boldoggá akar tenni, nyissa ki ablakát . . a többit bizza rám. Hidje el kegyed ugy szeretem, hogy kész vagyok önért lángoló szivemet zsemleprézlivel snitzlivé süttetni“ *H. M.*

Striczelmáyerné, kiben Hurkási zavara gyanut keltett, a németre forditást még jobban sürgeté. A zongora mester elött most elkezdett a szoba keringeni, a betük pedig ugy öszve futottak szemei elött, mint gyakran a pékné kávéjáhozi tej.

Striczelmáyerné kémlő tekintettel gyönyörködék a kinlódó zongoramesteren és most már parancsoló hangon sürgeté a levél leforditását azon, fenyegetést mellékelve parancsához, hogy ha Hurkási rögtön nem enged kivánságának, majd máshol forditattja le a levelet.

A zongora virtuóz szerette volna a levelet elnyelni, mint egy china pilulát. Nem szabadulhatott a kelepczéből, hozzáfogott tehát a végzetes levélnek németre áttételéhez, leült az iró asztal mellé s nehány perc mulva következő német szövegezést nyujtá át a péknének:

„*Kirántott galamb pecsenye.*

Öszve apritva mint a csirkét szokás, tedd tálba, önts rá forró vizet, hagyd jól kiázni, hogy fehér legyen, és ha besóztad forgasd meg lisztben, tojás sárgájában, és finomra reszelt perecz vagy zsemlyeprézliben, azután hints rá kömény magot, és süsd ki forró zsirban, mint a kirántott csirkét szokás.“ *H. M.*

Striczelmáyerné elolvasván a szöveget, bámulata határt nem ismert. Tehát ezt jelenti az a levél? kérdé gyanus szemmel, de mire való a H. és M. betü.

Az nem jelenthet egyebet, monda Hurkási, minthogy hidegen és melegen egy formán izletes.

A sütőné gyanuja kezdett oszlani, de még is csak szerette volna Hurkási zavarának okát tudni, s kérdést is tőn iránta.

A néptanitók lapját pedig nem azért szerkeszti Májer Miksa, hogy a ki azt olvasgatja, ily kinos zavarból ne tudná magát kivágni. Hurkási szemei is a pékné kérdésére könybelábadtak és a megindulás hangján igy szóla:

Óh édes nagysád! bennem a galambpecsenye a legszomorúbb emléket költi fel.

Hogyan? kérdé növekvő kiváncsisággal a pékné. Hurkási zsebkendőjét szemeihez emelve pityeregni kezdett s a következő szomoru történetet adta elő: „szegény atyám szenvedélyesen szeretvén a töltött galambpecsenyét, Házenfux Krisztián komájával, keresztapámmal fogadott, hogy 25 töltött galambot egy ülőhelyében megeszik.

Ah! ah! sohajta a pékné.

A galambokat szegény anyám készitette el, a töltött részek bevarrásához pedig én hoztam, jól emlékszem egy strendli cérnát öt váltó krajcárért. Mikor aztán a galambok elkészültek, apám Házenfux komája és két tanu jelenlétében hozzálátott az evéshez. Az első 8 darab szerencsésen becsuszott, akkor egy nagyot ivott apám! Ivás után ismét bekeblezett 4 darabot, ismét ivott, s reá bevágott ujra négy galambot hamarosan, de már ekkor alig birt szuszogni, no de csak még is legyürt nehezen még kettőt, ismét ivott, s azzal a tizenkilencedik galamb is az enyészet hombárjába vándorolt. Hanem már erre dagadni kezdett apám arca, sárgult kékült, még pedig hat töltött galamb volt a tálban.

Házenfux keresztapám már kezdett kétségbe esni a fogadás elvesztése felett. Jött a huszadik galamb, megette, huszon egyedik detto .. ekkor apám ivott egy nagyot és a huszonkettediket csak lassacskán kezdte porczogtatni, azonban még is csak bepakolta ezt is.

Házenfux komája már a kétségbeesés szélén állt, midőn a huszonharmadikat is betömte. Most következett a huszonnegyedik, hanem midőn épen a felét begyürte volna atyám .. hanyatt vágta magát a székében, a guta megütötte s azonnal szörnyet halt. Anyám oly buba esett e miatt, hogy apámat másnap követte. Igy lettem én árva. Itt aztán Hurkási megeresztette könyeit, mint szolgáló a vizvezetéket. E szomoru história elmesélésére Striczelmáyerné is sirva fakadt és duettben önték ki fájdalmuk keserüségét.

(Folytatás is lesz még.)

Deák albumába.

In mundo fuere jam monstra diversa:
Nonnulla recta curva et perversa.
Compatior monstris, compatior stultis,
Omnibusque parco naturae ocultis.
Munde non munde, quid vis in hoc mundo?!
Pati fors vis legem, animo jucundo!? —
Accepimus legem incompatibilem:
Talis lex nevera movet nostram bilem —
In codice nostro sunt pervalde multa —
Barbari temporis talia oculta:
In quibus ocultis lex apparet stulta,
Lex ergo de strigis cur erat indulta?!?
Ingenium quando necdum erat lotum:
Tunc stupidum erat saepe primum votum.
Ad animam dico: vivat simplicitas ...
Summa summarum sum ego stupiditas.

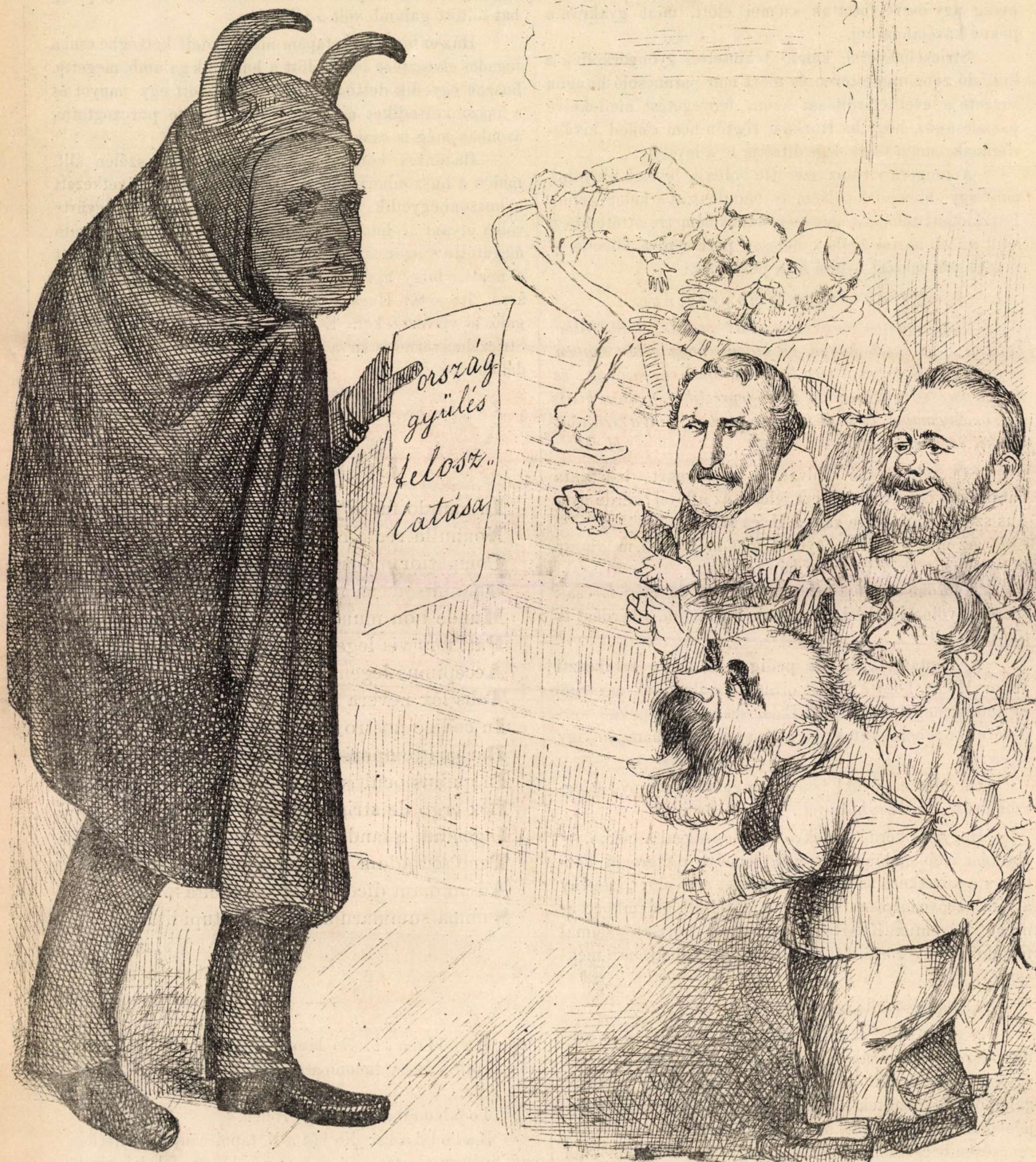
Vili,
pater patriae.

Baloldali: No látod, alig hogy kinyillott a tavasz, Tóth Vilmos incompatibilitási javaslata már is hajtani kezd.

Jobboldali: Nem értelek.

Baloldali: No hát a N. tapolcsányi kerületben egy fináncminiszteri fogalmazó lépett fel képviselő jelöltül.

A fenegyerekek.

Régen ijesztgeti már ez a krámpusz ezeket a csintalan gyerekeket, de egy cseppet sem félnek tőle, mert jól tudják, hogy a krámpusz ruhájába Menyus ur van belebujtatva.

Miniszteri társas játék.

(Mig az ellenzék a választási törvény szalmáját csépeli.)

Kerge Pali: Hivj már ki Vili! **Vili**: Várjatok, hadd skartirozzak előbb . . . no itt van.
Kerge Pali: Mit? te királyt akarsz letenni, hisz az nem szabad. **Vili**: Királyt!? nézzétek meg jobban, hiszen ez csak egy rongyos b u b, minek én jelenleg semmi hasznát nem vehetem.

Az idők jele.

Minden igaz honfi szivből várja,
Hog uj tavasz derül e hazára,
Hogy dermesztő mérgét már ne hintse
A közösügy kemény jégbilincse.

Tiszta nap kél, honszerelem napja,
Enyhe fényét bőven ragyogtatja, —
Milliónyi sziv leszen termékeny
A népjólét ringató ölében.

Hatvanhetes jégmező simáján,
Mamelukhad könnyen korcsolyázván,
Nem tekinti, hogy alól a mélyben
A melegség mint forr s mily tevékeny!?

Lenn a tenger: honfi összetartás,
Fölfelé küzd és szabad tért majd ás;
Fenn a napfény: honszerelem napja!
Azt a jeget majd elnyalogatja.

Bécsi zene s rakott asztal mellett
Közösügyes vitézek delelnek;
Akcizos bor nyit száz arcvirágot,
Uj erőben, uj tündérvilágot.

Hah! a távolt miféle hang járja,
Mint ama két angyal trombitája?
Bécsi zenét s nagy vigalmat elnyom,
Még ilyet nem hallott ez embernyom.

E trombiták élő harsogása:
A tömörült választók hatása.
Mamelukszék összerogy recsegve,
Mamelukarc fehérre meszelve.

Szép idő jár, ez idén lesz haszna,
Reménynyel van eltelve a gazda;
Most alig hogy a hajnalfény ébred,
Dongók, legyek ezre zsongva éled.

A szemtelen légy, ha sok tavaszszal,
Áldásthozó meleg nyárt tapasztal;
Mert mikorra tudna mit felfalni,
Gyümölcs szagán kénytelen meghalni.

Hol élet nincs, gyászos néma csend ül,
Légysereg a dög szagára csődül:
Hulla lesz a közösügynek teste,
A bezirker-légysereg meglepte!

Herkó Páter.

Adomák.

A Bach-korszakban ki volt adva a rendelet, hogy minden község tartozik község-orvosi állomást szervezni.

E parancsolatot megkapván E. . német ajku község birája, közlé az esküdtekkel s a mint ki volt szabva, megszavazták a leendő orvos fizetését 600 frtban, ezenkivül járulékképen egy recept irásért egy huszast, szegénynek ingyen, lakás és négy öl tüzifában, annak rendi szerint ki is hirdették a kétfejü sasos „Budapesti hirlap"-ban.

Olvasván a hirdetést dr. D. barátunk, ki az az egyetemi szigorlatot épen akkor tevé le, s gondolván magában, hogy ez az állomás jó lesz első intrádának, kapta magát elment E . . . . re.

Meg is lett az egyezség hamar, már akarták is inni az áldomást, midőn a poczakos biró elő áll ám e szavakkal:

„Aber Herr Tokter! Ten Latari, ten Richter und die G'schwor'nen missens's halt umsonst palvir'n, tész mert a ráatásch!"

Képzelhetni, hogy D . . barátunk is farba rugta az e . . . i doktorságot.

Deákpárti conferencziára sietett az ujdon kinevezett f . . i járásbiró. A nagy sár miatt azonban csak czammogott a kocsi elé fogott két táltos.

„Gyű te sárga . . gyű . . nógatá a kocsis a lovakat.

— Ugy ugy Pesta! zsak szóllitgasd, mert majd elkésünk" biztatá a biró ur a sárgák abrakolóját.

„Bion nasságos ur! vehetne is má más lovakat, ha szógabiró lett, ezek má olyan csámpások, aztég meg há ez a szekeer is akkora, hogy a feneke a sarat korholja" zsémbeskedék Pesta.

— No csak ne povedáj! ha temlecztartó maradok, ezt is elkeellett vóna adnom, mer az a Radai mind elhalászsza az zsivanyokat maganak.

Izenet Mátyás Deáknak.

Fráter! egye ki a feki belőled a szuszt, azt mondod, hogy éo hájjal kenekédem.

No rajtad sem látszik ám meg hogy szentelt vizzel mosakodnál. *Ludas Matyi.*

Az országházi teremőrök dala.

Esteledik, alkonyodik,
Képviselő takarodik,
Az egyik az országházba —
A másik az „Ujvilág"-ba.

Esteledik, alkonyodik,
Somsich Pali káromkodik.
„Ejnye! fikom teremtette! —
Kit utasitok ma rendre?"

Esteledik, alkonyodik . .
A publikum gondolkodik:
Ki is lesz ma estve soros?
Dobsa! Csiki!? vagy Majoros?

Esteledik, alkonyodik . .
Egy helyt husz is válalkozik,
Hogy mig a jobboldal henyél:
Addig a bal, folyvást beszél.

Modern vezércik.

A. Halottad? az öreg ur viszalép s jelen hallgatagsága politikai hattyu dal.

B. Melyik öreg ur?

A. Hát Deák Ferencz!

B. Ugyan ne tréfálj.

A. Komolyan beszélek, hisz már utóda is van.

B. Ugyan kicsoda?

A. Pulszki Guszi! ő lép fel helyette a belvárosban.

B. De hát ha Pulszki Guszti Deákká lesz, ki lesz akkor Pulszki Gusztivá.

A. Ki más, mint a Borsszem Jankó!

B. De ha Borsszem Jankó Pulszki Gusztivá lesz, ki lesz akkor Borsszem Jankóvá?

A. No már erre a szerepre nem válalkozván Magyarországon senki, arra a „Korunk" szerkesztője báró Kemény Gábor hivatik meg Erdélyből.

Efféle vezérczikkeket ad a „Korunk," csakhogy Deák Ferencz helyett Ghiczy Kálmánt, Pulszky Guszti helyett Jókai Mórt, Borszem Jankó helyett Csernátonit, báró Kemény Gábor helyett pedig Ludas Matyi szerepelteti.

Szegény „Korunk"!

Debreczenben kidobolták.

Debrecenben kidobolták:
Megalakult a Deák-párt.
Élére egy főfinánc állt . .
Szegény párt ugyan pórul járt.
Nem illik itt kimondani . ,
. . . . Hova vitte őket Bai!

Az intelligentziának
Épenség kilencz tizedét
Teszik a Deák-pártiak,
Bai Bertalan úr szerént;
E jobb pártiak nem mások,
A gözmalmi taligások.

Bizonyitvány.

Én alólirott gróf Andrássy Gyula kegyelméből m. kir, belügyminiszter bizonyitom, hogy Lénárd Máté szabadkai volt polgármester, jelenben pedig annak, Zombornak és Ujvidéknek főispánja, sem a magyar, sem a német sem a szerb nyelvet nem birja ugyan, de a cigány nyelvben tökéletesen jártas, s e szerint ő a főispánságra általam „tauglich"-nak nyilvánittatott.

Tóth Vili, s k.

Tavaszi dal

Énekli egyik ferenczvárosi jobboldali jelölt.

Mikor én pék inas voltam
Kalocsán e dalt sipoltam;
Azért hogy felképelt Sebő *
Leszek még én képviselő!

Ferenczváros jaj de sáros,
Nem kell neki Vidács János,
Ha én leszek a követje:
Lesz neki jó kövezetje.

A Terézvárosban meg ezt a kortesnótát danolja a Jókai párt.

Kinek lelke eladó . .
Megveszi Samu zsidó,
Radoczának kortese . .
Mert van elég ezrese.

A Józefvárosbau pedig ezt fujják:
Nem kell nekünk Steiger Gyula!
Csernátonit ki nem turja,
Megválasztjuk ötet ujra,
Szentkirályi hadd bámulja.

* Nem a kalocsai kaszinóban történt ez a bérmálás?
Matyi.

Menyus ur.

— Parodia. —

M e n y u s ur egykor ilyformán bölcselködött:
— Félrecsapva szilaj hetykén a köcsögöt —
Hej! a ki adta! mi nekem ez a rongyos magyar minisztérség?!
S z á m o t k é r n e k. — Hol ettől ment leszek,
Megyek Bécsbe . . . az lesz belőle . . .
És ugy tett, a miként beszéle.

M e n y u s ur máskor igy bölcselködött:
— Csakhogy most nem csapta félre a köcsögöt —
Hejh! a ki adta! az a meghalt Nagy Bőgős csak jól láta,
Közös lónak csakugyan turós a háta,
Még p ó k o t kap . . . az lesz belőle . . .
És ugy tett, a mikép beszéle.

M e n y u s ur aztán igy bölcselködött:
— S félrecsapta szilaj hetykén a köcsögöt —
Hejh! a ki adta! mindenütt jó, de legjobb otthon,
A közös kasszát farba rugom,
Gróf, premier leszek . . . s a lett belőle,
És ugy tett, a mikép beszéle.

M e n y u s ur végre a mult héten igy bölcselködött:
— Földhöz vágva keservesen a köcsögöt —
Hejh! a ki adta! most már minden oda lesz ám,
Nem fogadják el e n b l o c, nyakam közé vernek szaporán . . .
Mit tegyek? megretiráljak? a lesz belőle,
És ugy tett, a mikép beszéle.

V i g F e r k e.

Levelezési lap.

Báró Kemény Gábor ő méltóságának, a „Korunk" cimü jobboldali obscurus napilap érdemdus szerkesztőjének.

Méltóságos báró ur!

Becses lapja 4-ik mutatvány-számában a „b o l o n d" lapokról szólva, méltóztatik a „m e z i t l á b o s" L u d a s M a t y i-ról ilyeténképen nyilatkozni:

„Névjegye nincs a fickónak, azt a képén hordja, a mi különben elég vastag. Ez a nyers butaság röhögésének, a betyárságnak, a szilaj vadság bepiszkoló ujongatásának élclapja. Kezei piszkosak, körme hegyes és egész tele szájjal nevet. Jobbik részében képviseli a magyar köznép rakoncátlan, dévaj, néha durva és illetlen jó kedvét, keverve az ámitók és félbolondok hóbortjával."

Ezerszer köszönöm a nemes bárónak felőlem táplált öszinte kegyes véleményét, mert ha engem is oly k e m é n y e n megdicsért volna, mint a „Borsszem Jankót", szent üttse, tul nem éltem volna ezt a g y a l á z a t o t.

L u d a s M a t y i.

Discurszus Icig szomszéd és Mihály gazda között.

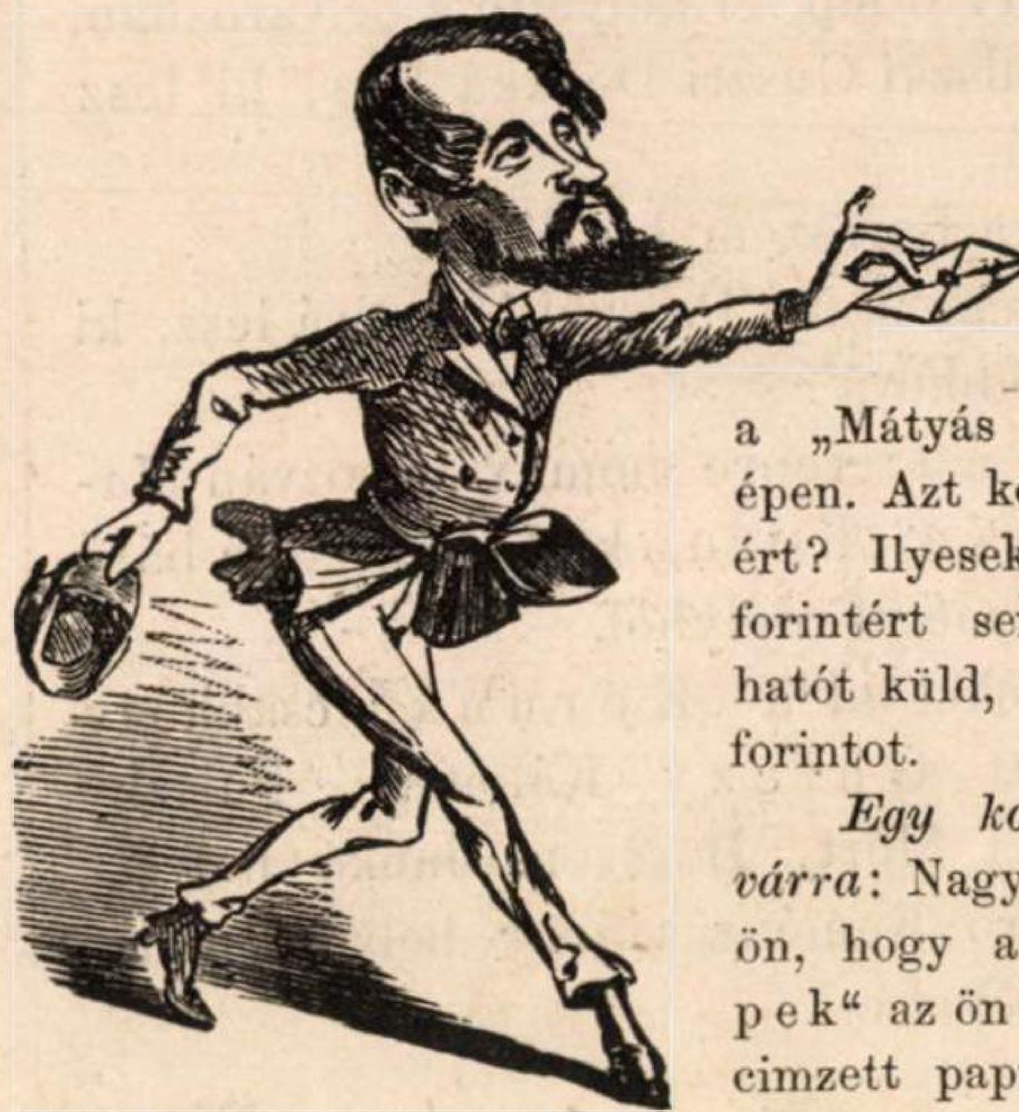
M i h á l y g a z d a: Ni ni szomszéd! van e annak a „K o r u n k" cimű napilapnak közönsége?

I c i g: Hogy ne volna hallja khend! mikhur ez a khor, a corruptio és depravátio khora.

M i h á l y g a z d a: No, nem ugy értem, hanem előfizetője és olvasója!

I c i g: Hármat bizonyosan thodok hallja khend! hogy van. Egyik a szerkhesztüje és khiadója a baron Khemény Gábor, másik a nyumdászuló Khocsi Sándor, harmadik pedig a khihordó.

Zsiga pósta.

Dobosnak: Mzznyácsek korteskedése és szónoklata egy hajitó fát sem ér.

Buzogány Jancsinak. A képtárgyat elküldtük a „Mátyás Deák"-nak, oda való épen. Azt kérdi ön, mit fizet ilyekért? Ilyeseket ki nem adunk száz forintért sem, hanem ha használhatót küld, a Matyi fizet önnek 10 forintot.

Egy kortesvezérnek Dunaföldvárra: Nagyban téved, ha azt hiszi ön, hogy a „d u n a f ö l d v á r i k é p e k" az ön által „két kulacsos"-nak cimzett paptól erednek. Komolyan kinyilatkoztatjuk, hogy nem ő „a c s a t k a i r e m e t e".

Előfizetőinkhez: Jelen évnegyedben ez az utolsó számunk; a kiknek tehát é v n e g y e d e s (január-febr.-márciusi) előfizetésük ezen számmal lejárt, sziveskedjenek azt minélelőbb megujitani, ha lapunkat fennakadás nélkül meg akarják kapni, mert eddigi gyakorlatunktól eltérve — miután igen sok polgártársunk, a számukra nyitott u t á n f i z e t é s i h i t e l l e l visszaélt — j ö v ő r e az e l ő f i z e t é s l e j á r t a u t á n e g y s z á m o t s e m k ü l d ü n k a H e r k ó P á t e r n a k se.

☞ **Jelen számhoz van mellékelve a „Ludas Matyi" és „Népszava" előfizetési felhivása,**

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: **Mészáros Károly.** Pest, 1872. Nyomatott Neuer I.-nál.